

Memorialni nagovor državnega svetnika Bogomirja Vnučca na žalni slovesnosti

(Šentlipš, 27. 10. 2018)

Spoštovani koroški rojaki, cenjeni svojci žrtev, borke in borci, člani Zveze koroških partizanov, še posebej pozdravljam tiste med vami, ki ste živi pomnik na dogodke pred več kot 70 leti tukaj v Šentlipšu in širom po Koroški,

gospe in gospodje!

V veliko čast mi je, da lahko na tem mestu v imenu Republike Slovenije, Državnega sveta in v svojem osebni imenu spregovorim nekaj besed, namenjenih spominu na koroške rojake in vse druge protinacistične, ki so na oltarju zgodovine darovali svoje življenje za to, da lahko mi danes živimo v miru in medsebojnem sožitju. Vsi mi, ki nam je dano živeti v miru, moramo razmišljati o vsebini in pomenu plemenitih idealov, ki so jim sledili borke in borci za svobodo in zanje mnogi umrli v mukah.

Kljub temu vojna ni pravi način za reševanje konfliktov. Nasilje vselej rodi nasilje. Vendar nacifašizem ni dopuščal nobene izbire. Z vso divjostjo je podžigal sovraštvo med narodi in kulturami, spodbujal genocid, a na koncu sam končal na smetišču zgodovine, vsem v poduk, do kakšnih grozot pripelje razčlovečenje človeka.

Slovenski in avstrijski antifašisti so se okupatorju odločno uprli. Vedeli so, kako zločinski, genocidni je njegov končni namen. Še posebej Korošci ste med prvimi v Evropi na najbolj grob način izkusili železni škorenj nacistične oblasti. Z vidika zgodovine smo lahko posebej ponosni na zgodovinsko dejstvo, da je bil oboroženi upor na dvojezičnem

Koroškem edini omembe vredni upor proti nacizmu na ozemlju današnje Avstrije, drugi odpori namreč niso šli dlje od sabotaže in diverzije. Vsak boj proti nacističnemu režimu, vsak prispevek, ki je doprinesel k njegovemu koncu, je bil korak za osvoboditev in za obnovo demokratičnih razmer v katerih danes v slogi živita oba naroda – avstrijski in slovenski. Na uporniško tradicijo svobodomiselnih Korošcev gledamo s ponosom in spoštovanjem.

Spoštovani,

v civiliziranem svetu moramo delovati v smeri razumevanja in sprave. Največ kar lahko storimo je, da se naučimo, da nasilje ni prava pot za reševanje konfliktov, da je sožitje med narodi temelj miru, da je človekovo življenje nedotakljivo ter da je samovolja nad življenjem - zlo. Ta dragocena spoznanja smo z vso odgovornostjo dolžni prenašati na mlade rodove.

Slava junakom, ki so verjeli v svobodo, v pravičnejši in lepši svet in za ta cilj darovali najsvetejše - svoje življenje! Grozote vojne in njene žrtve ne smejo biti nikoli pozabljene! To ostaja naš dolg do zgodovine in do vseh znanih in neznanih žrtev, ki so jo s svojim življenjem ustvarjali, a je sami niso nikoli doživeli.

Večna slava njihovemu spominu!

Hvala.